

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ὁ Σοῦττος ἐὼν ἔζη νῦν, εἰς φυλακὴν θὰ ἦτο,
 Ὁ Ὀρφανίδης βέβαια θὰ ἐξυλοκοπεῖτο,
 ἂν ἔγραφεν ὡς ἄλλοτε, ἂν ἔγραφ' ὡς Καρύδης,
 καὶ ἀπορῶ ὁ τῶν Καίρων ποῦ εἶνε Κανελλίδης.
 Ἄλλ' οὐδὲ Σοῦττος σήμερον, οὐδ' Ὀρφανίδης πλέον,
 οὐδέ τις ἐπικίνδυνος πληροῖ τὸν Ἀθηναῖον.
 Ὁ Ἀθηναῖος προτιμᾷ καλὸν ζυθοπωλεῖον,
 ἅς πνίγεται δ' ἅς λέγουσι, τὸ τῆς πατρίδος πλοῖον.
 Ὁ Ἀθηναῖος ἀγαπᾷ νὰ τρέχη ἐφ' ἀμάξης
 τῶν νόμων δ' ἅς κλονίζεται, ὡς λέγουσιν, ἡ τάξις.
 Ὁ Ἀθηναῖος γεύματα ἐπιθυμᾷ λουκούλλων,
 ἅς κύπτει δ' ὅπως λέγουσι τὸ Ἔθνος ἡμῶν δοῦλον.

Διότι πονηρὸς αὐτὸς, εἰς ὥραν ἐγεννήθη,
 καθ' ἣν κοιλία ἔγιναν καὶ στόμαχος τὰ στήθη,
 τὸ φρόνημά μας μετοχή, γαιάνθραξ ἡ ψυχὴ μας
 κ' ἡ ἀρετὴ ἔξυπόλητη γυρίζει δρόμους, ῥύμας,
 πλατείας, οἴκους καὶ ἀύλας, γυρίζει καὶ γυρίζει
 ἀντ' ὀβολοῦ ποδήματα κακῶν νὰ καθαρίζη.

Φωνάζουν, ὡς σφαζόμενοι οἱ πατριῶται χοῖροι,
 ὁ Ἀθηναῖος τὰς φωνάς, τοὺς ἔδυρμούς οἰκτεῖρει.
 Οὔτε τοῦ Νεολόγου μας ἄρθρον κἀνὸν τὸν τέρπει'
 ὅπου ἐγείρεται φωνή, ἐκεῖ ψυχὴ τις ἔρπει.
 Εἰς κάθε βῆμα κα: ψυχὴν πατεῖς ἂν μὴ προφθάσῃ
 εἰς σπλάγχχνα γῆς νὰ βυθισθῇ καὶ Λαύριον ν' ἀρπάσῃ.
 Ἐκεῖ εἰς τὸν βαθὺν μυχὸν, ὡς ὄφεις ἐν χειμῶνι
 ζῆ τώρα μόνον ἡ ψυχὴ' ἀλλοῦ ῥιγεῖ, παγόνει.

Καὶ διὰ τοῦτο ἄψυχος ἡ ἀρετὴ ναρκοῦται,
 ἐξηυτελίσθη, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ οὔτε
 τὴν τέχνην ἔχει τοῦ κυφοῦ Ἀμουσιάδου ὅστις,
 κυφὸς βαδίζων ἔλαβε βραβεῖα, ὡς σοφὸς τις.
 Καὶ διὰ τοῦτο ἔμειναν κενὰ τὰ θεωρεῖα
 ἐν τῇ Βουλῇ τὰ χαμηλά' διότι ἂν ὀρθία
 ἐκεῖ ὀργίλ' ἡ ἀρετὴ ζήτησῃ ν' ἀνακύψῃ,
 δὲν τὴν ἀφί' ἡ ὀροφῇ, καὶ τὴν ὀργὴν θὰ κρύψῃ.

Ὁ Ἀθηναῖος προτιμᾷ ἡσυχῶς νὰ καπνίζῃ
 νὰ μὴ τὸν μέλη ἡ Βουλὴ τί κάμνει, νὰ φροντίζῃ
 νὰ μάθῃ τὰ νεώτερα, ἀλλ' ἀπαθῶς ν' ἀκούῃ,
 ν' ἀναγινώσκῃ τὴν Αὐγὴν τοῦ ἀκαμάτου Δοῦνη
 χωρὶς νὰ συνταράσσεται, καὶ τὴν Ἐφημερίδα
 χωρὶς τῆς βελτιώσεως νὰ χάνῃ τὴν ἐλπίδα,
 ν' ἀναγινώσκῃ τὴν Σποὰν, τὸν φλογερὸν Αἰῶνα
 κ' ὡς τοῦρκος νὰ ἀναφωνῇ.—Αὐτὰ εἶνε τὰ μόνα;
 δὲν ἔχει κ' ἄλλα;—Ἐσπασαν τοῦ δεῖνα τὸ κεφάλι.
 —Αἶ! ἦτο φυσικὸν, ἀφοῦ ἦν ἄνισος ἡ πάλη,

κλητῆρες τεσσαράκοντα κ' αὐτὸς ὁ δεῖνα μόνος.
 —Τὸν τάδε τὸν ἀπήγαγον ἔστας φυλακὰς συγχρόνως
 —Μὲ εἶνε ἀδιάφορον δὲν θὰ τὸν ἀπολύσουν;
 —Ναί, ἴσως ὅμως αὔριον καὶ σὲ θὰ φυλακίσουν.
 —Ἄ! δὲν πιστεύω... Ὅμως... πλὴν..πολὺ τὰ μεγαλόνεις
 αὐτὰ ποῦ λέγεις, φίλε μου, καλὰ νὰ τὰ τυπόνῃς,
 πλὴν νὰ τὰ λέγῃς! Ἄφες με ἀκόμη νὰ καπνίσω
 καὶ αὔριον σ' ὑπόσχομαι σατύρας νὰ ἀρχίσω.

Καὶ αὔριον! Εἰς αὔριον τ' ἀφίνουν ὄλοι τῶρα
 καὶ ἡσυχὰ παρέρχεται μετὰ τὴν ὥραν ὥρα.
 Μεθαὔριον εἶν' εἰκοστὴ καὶ πέμπτη τοῦ Μαρτίου.
 Αἶ τί; Αὐτὴν ἀνέλαβεν ὁ Ζήσης Σωτηρίου,
 τρεῖς ῥήτορες, τρεῖς ποιηταὶ καὶ σύλλογοι τρεῖς τόσοι.
 Θὰ γίνῃ καὶ παράταξις, σημαίας θέλουν δώσει
 δέκα κλητῆρες εἰς πολλὰς ἐπιφανεῖς οἰκίας,
 θ' ἀκούσωμεν καὶ μουσικὴν πρὸ τῆς Δοξολογίας,
 Τί ἄλλο; — Καλὰ τίποτε.....

ΦΛΟΞ.

ΤΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΑΡΟΝ ΠΕΡΑΣΙΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἡ ἀπαρτία ἐν τῇ βουλῇ.
 Τὰ καφρὲ σαντάν.
 Τὸ ἐθνικὸν θέατρον καὶ αἱ προκηρύξεις τοῦ Ταβουλάρη.
 Τὰ μακροσκελῆ πολιτικὰ ἄρθρα.
 Οἱ ἐπιτάφιοι λόγοι.
 Οἱ ποιητικοὶ διαγωνισμοί.
 Αἶ ἐν ὑπκίθρῳ ὀμιλῖαι.
 Ἡ σαρακοστὴ καὶ τὰ σαρακοστιανά.
 Τὰ ψηλὰ καπέλα.
 Αἶ καλαὶ ἡμέραι κατὰ τὸν Μάρτιον.
 Τὸ βρέξιμον τῶν δρόμων.
 Τὸ ἰταλικὸν θέατρον τὸν χειμῶνα.
 Ὁ περίπατος ἐφ' ἀμάξης.
 Τὰ μακρὰ σουρτοῦκα.
 Τὰ μπουκέτα, τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ ραβάνια ἀντὶ χαρ-
 τονομισμάτων.
 Ἡ διαμονὴ ἐν Πειραιεῖ κατὰ τὸ θέρος.
 Αἶ μετοχαὶ τῶν ἐταιριῶν.

ΤΙ ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΣΙΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν μόνον πρᾶγμα, ἡ εἰκὼν τοῦ μακαρίτου Γεωργίου
 Σταύρου ἐπὶ κιτρίνου χαρτίου.

Ὁ ὑπεύθυνος ΚΩΝΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Τύποις ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ